

Зустріч

Ганна Черінь

На станції кремезний чоловік —
Похилі плечі, посивілі скроні —
Ходив з нудьги то в той, то в інший бік,
Чекаючи на потяг на пероні...

І враз з вагону вийшла на перон
З далеких літ знайома, мила постать...
Байдужі люди товпились в вагон —
І ніде крила радості розпростать...

— Це ти?! — Це я... — А я ж тебе шукав,
Писав листи... Чому не відповіла?!
Вона його погладила рукав:
— Я не могла... — Неправда: не хотіла!

— Вже все пройшло, байдуже це тепер.
Як дивно! В цім чужім, далекому місті...
На хвилю голос був її завмер
У гомоні коліс і металевім свисті...

— Чи ти сама? — Ні, замужем. А ти?
— А в мене є й дві доні русокоші...
— Скажи, чи ти зберіг мої листи?!
— Згоріли... — Я ж твої читаю ще і досі!

— Щасливий ти? — О, так... А ти, а ти?... —
В словах уривчатих ятриться біль глибокий...
Судилось один одного знайти,
Але іти потрібно в різні боки!

Якби її торкнулися долонь,
Піти десь на вечерю чи на каву...
Нащо ж роздмухувать пригаслий той вогонь,
Коли домашній вогник свій чекає,

Чекає вірність, лагідне життя,
Дитячий сміх і материнська ласка...

Хай зустріч ця піде у небуття,
Немов чудова й нездійсненна казка...